

La immatriculació dels temples catòlics és i ha estat un procés no arbitrari i completament legal

-Durant 137 anys, l'Església Catòlica no va poder registrar els seus temples, a diferència de particulars i d'altres confessions religioses.

-Que les esglésies s'immatriculin en el Registre de la Propietat implica que no hi hagi cap inscripció prèvia.

-Per fer-ho, l'Església no actua arbitràriament: es documenta del que li consta com a propi i amb la supervisió d'especialistes externs.

-En cas de possibles errors concrets, l'Església està oberta al diàleg i a la revisió.

1.- Una immatriculació és la primera inscripció d'una finca en el Registre de la Propietat. Quan s'immatricula una finca, per tant, significa que cap particular la tenia registrada al seu nom anteriorment. Recordem que aquesta inscripció ofereix una presumpció de propietat que pot ser desvirtuada per aquell que demostrï un millor dret.

2.- Des de l'any 1861 (creació del Registre de la Propietat) fins l'any 1998 el Reglament hipotecari establí, en el seu article 5, que no es podien inscriure "*els temples destinats al culte catòlic*". La raó de fons era que no es considerava necessari vista la pública notorietat del domini de l'Església sobre els seus temples. En canvi, sí que podien estar inscrits temples d'altres confessions religioses, de titularitat privada o de particulars.

3.- L'any 1998 s'aixeca la prohibició d'immatricular les esglésies i temples, per considerar-se "*inconstitucional*" (Reial Decret 1867/1998, de 4 de setembre). Entre 1998 (quan es va eliminar aquesta restricció) i 2015, l'Església va poder immatricular les seves esglésies seguint un procediment legal (el de la immatriculació per certificació), que ha utilitzat -per tota la resta de finques que no fossin temples -des de l'any 1863, passant per la II República i fins l'any 2015.

4.- Durant aquest període (1998-2015) s'ha procedit a immatricular, d'acord amb les normes establertes, un nombre important d'esglésies. Tot això no s'ha fet de manera arbitrària: cada vegada que l'Església demanava la inscripció d'un temple presentava la documentació que provés que allò era de titularitat eclesial i que coincidia amb el cadastre. Tot això, d'acord amb la legalitat vigent i amb la supervisió professional d'una pluralitat de tècnics independents i imparcials, com ara tècnics del cadastre i del Registre de la propietat.

5.- Aquest ha estat un procés completament legal i que no és, en cap cas, ni una apropiació, ni una expropiació, ni molt menys un espoli: l'Església ha registrat el que documentalment li constava com a propi. I que, recordem, no estava inscrit anteriorment a nom de cap altre propietari.

6.- No obstant això, si, puntualment, s'ha comès algun error (tinguem present que hi ha 40.000 institucions reconegudes per la legislació civil amb personalitat jurídica i vinculades a l'Església a Espanya, sense comptar amb les més de 23.000 parròquies) no hi ha cap problema per revisar el cas concret, primer amb els afectats i si no s'arriba a un acord, tractar de resoldre el possible conflicte mitjançant tercers independents i experts, com ara són els tribunals de justícia competents.

7.- Per últim, fer una breu reflexió sobre el que és una propietat eclesial. Les propietats de l'Església no pertanyen a cap bisbe o rector a títol personal (són, només, administradors). Els béns són de les comunitats forjades al llarg del temps i, per tant, del poble cristià. Generalment, i especialment els temples, més enllà de la seva titularitat, són d'ús públic i generen un benefici directe i indirecte des de tots els punts de vista (espiritual, social, cultural, econòmic, turístic, ...) que beneficia la societat en el seu conjunt. En casos excepcionals, si s'ha venut alguna propietat, s'han revertit els recursos obtinguts en els usos propis de l'Església, és a dir, aquelles finalitats pròpies que marca el Codi de Dret Canònic: sosteniment del culte, sosteniment dels mossens, tasques pròpies de l'Església i obres de caritat. L'Església s'ha manifestat al llarg dels seus quasi dos mil anys d'existència com una excel·lent conservadora del patrimoni comú del poble cristià que sovint l'ha construït i mantingut.

Bisbat de Vic
Vic, 26 de setembre del 2018